

Rubèn Montaña

El bolígraf de Higgs

animallibres

1
El vell del metro

L'Èric sempre havia passat per un noi encantat, bastant totxo amb els estudis i poc amic de fer allò que se suposava que qualsevol noi de la seva edat havia de fer. Era nefast com a alumne, matusser en les activitats físiques i calamitós relacionant-se amb les altres persones, a excepció de l'Alexandra, la seva única amiga i companya perenne de pupitre. No se li coneixien gaires aficions ni destreses, a banda de tenir una gran imaginació que no li acostumava a portar res de bo.

Era ben habitual trobar-se'l amb la mirada fixa en un punt inconcret de la paret, o bé mirant a l'infinit finestra enllà, o fins i tot observant-se les puntes dels dits o el palmell d'una mà amb cara de no acabar de

reconèixer si aquella extremitat li era familiar o no. Quan algú li preguntava sobtadament en què estava pensant, sortia d'aquell estat de trànsit amb un bot de sorpresa, fent cara de circumstàncies i sense aconseguir respondre mai res que tingués un mínim sentit. Qui l'enxampava solia quedar desconcertat i convençut que l'Èric es comportava d'aquella manera perquè simplement estava pensant en les musaranyes o fent el gandul.

La veritat, però, era que a l'Èric li bullien milions de pensaments al cap, que en el moment d'esfilagarsar-se en forma de paraules, no trobaven cap manera d'organitzar-se d'una forma suficientment entenedora. Per aquest motiu sempre que podia acostumava a defugir la companyia d'altres persones, i això no feia més que afegir arguments a aquells que opinaven que era una persona més aviat esquerpa, introvertida i estranya.

Aquest peculiar tarannà no era pas degut a cap mal tràngol ni a cap disgust que hagués tingut lloc a la tendra infància. La seva vida s'havia desenvolupat sempre sota la més absoluta normalitat, i no tenia gaire queixa de ningú. Senzillament el món que l'envoltava semblava massa simple i monòton per cridar la seva atenció i, com a resultat d'això, decebut de tot, deambulava de casa a l'institut i de l'institut a casa com si no tingués motius d'entrar al joc de viure fins que algú no li assegurés amb garanties que la seva existència tenia un motiu de ser.

A causa del seu particular natural, quan aquell matí va arribar a classe i va explicar la sorprenent peripècia que havia viscut al metro, ningú no el va acabar de creure completament i l'anècdota va desaparèixer ben aviat de la memòria de tothom. Per sort, les seves experiències d'aquell dia (i les que vindrien en breu) van quedar plasmades en un seguit de redaccions que ell mateix va escriure i que ens han permès reconstruir uns fets que van acabar sent decisius no només per a la seva existència sinó per a la de tota la resta de la humanitat. I és que aquells fets van acabar provocant que el món tal com fins llavors l'havíem conegut deixés d'existir per sempre.¹

Pel que hem pogut conèixer sobre els fets, aquell matí de conseqüències còsmiques el metro anava ple, com sempre.² L'Èric viatjava endropit en un seient,

---

1. Encara que, a grans traços, aquest paràgraf resumeix tota la novel·la, no la deixis aquí! T'animo a llegir alguna pàgina més, a veure si aconseguixo enganxar-te. Saber el final d'una història no ho és tot. Si fos així, la pel·lícula *Titanic* no hagués tingut ni un sol espectador, i ningú no s'hauria molestat a llegir l'interior de novel·les com *Un estiu per morir*, *Cinc setmanes en globus* o *De la Terra a la Lluna*. Nota de l'A.

2. Felicitats! Veig que has decidit seguir llegint, com a mínim fins aquí. Però bé, no et pensis que t'estaré animant a cada línia. Com a molt, si arribes a la darrera, faré un peu de pàgina per acomiadar-me de tu i de passada felicitar-te per haver llegit TOTA la novel·la. Ànims. Pensa que si a tu et costa de llegir, escriure-la tampoc no és un camí de roses. Només estic a la pàgina 9 i no sé com ho acabaré, això. Ai Déu, en quin embolic m'he ficat. N. de l'A.

com sempre. Amb aquestes que, entre els turmells inflats de les embarassades, els peus ajudats per bastons dels passatgers més ancians i la cama enguixada d'un senyor que anava coix, l'Èric va anar a reposar la seva atzarosa mirada en un bitllet de color violeta.³

El noi, que coneixia el valor d'aquell bitllet tan bé com si acabés de llegir l'acotació amb què t'acabes de topar, va començar a pensar maneres d'apoderar-se d'un botí tan galdós. Era plenament conscient que no seria gens fàcil collir el bitllet sense aixecar el cul del seient. Primer va estar una bona estona provant d'ajupir-se tot mirant de desenganxar només la galta dreta del cul, mantenint l'esquerra en contacte amb el plàstic de color gris, però les puntes dels dits encara quedaven a un pam del seu objectiu. No podia entretenir-se gaire, perquè hi havia molts peus a la vora del bitllet, que fins llavors havia passat inadvertit a tothom, i l'operació estava començant a cridar massa l'atenció. Si algú de la vora veia el valuós paperot abans que ell no li costaria gens trepitjar-lo amb el peu i quedar-se'l. Amb gest decidit, l'Èric va separar també l'altra natja del seient. El seu cul i el plàstic de color gris no van deixar d'estar en contacte més que unes dècimes de segon, però un vell va aprofitar aquest lapse de temps per a prendre-li el lloc.

---

3. Un bitllet de color violeta és un bitllet de 500 euros, i això és una morterada de diners, per ser científicament exactes. N. de l'A.

Les paraules que va dir a continuació van fer que el noi s'oblidés momentàniament dels diners:

—Gràcies! Quin jove més ben educat! —xisclava el vell, girant el cap a banda i banda.

Els seus esgarips eren tan feridors que aviat tot el vagó els mirava. Al marge de ser esgarrifosament vell i anar doblegat com un quatre, l'home tenia unes dents tortes i grogues que li sobresortien per tots cantons i, en conjunt, el seu rostre mal organitzat només podia competir en lletjor amb el del gossot petaner que duia lligat amb una corretja.

—Soc un pobre vellet indefens! —va seguir xiscant l'home, decidit a posar a prova els seus pulmons o la resistència dels timpans dels passatgers que l'envoltaven—. I aquest noi, aquí on el veuen, m'ha cedit el seient desinteressadament. Gràcies, moltes gràcies, jove!

L'Èric va voler contradir aquesta afirmació, però les mirades d'admiració de la gentada que s'apilonava al seu voltant l'havien deixat completament mut.

—Mirin-se'l, el futur esperançador de la nostra societat, l'ànima caritativa que m'ha fet el millor regal que se'm podia fer! Aquest jove mereix un fort aplaudiment, crec jo. No estan amb mi?

Va semblar que sí, que alguns passatgers estaven amb ell, així que un tímid esclat d'aplaudiments va fer envermellir les galtes de l'Èric, a qui no van passar per alt els somriures mofetes del grupet de nois i

noies un pèl més grans que ell que també es dirigien cap al seu mateix institut. Ara que tothom el mirava i admirava, no era el millor moment per puntualitzar que el vell més aviat l'havia fet fora del seient a puntades de peu, com qui diu. Tampoc era un bon moment per ajupir-se a recollir el bitllet sense que ningú ho advertís.

En mirar de reüll si els diners encara hi eren va contemplar amb horror com el gossot pollós els agafava amb la boca i els feia desaparèixer entre les dents.

—Deixa! Deixa! Escup! —va dir l'Èric, intentant separar les mandíbules del gos.

L'animalot no obria la boca ni per mal de morir, i començava a grunyir amb cara de pocs amics deixant anar esquitxos de salivera a tort i a dret.

—Leptó! —deia el vell—. Què et passa, Leptó? Seu.

El gossot va seure, però va seguir prement les dents. L'home va adonar-se que li passava alguna cosa al seu millor amic, i de seguida va fer que obrís la boca i en va treure el bitllet, fet una bola de bava, però encara útil. Abans que el noi pogués dir res, el vell ja l'havia fet desaparèixer amb traça en una de les butxaques.

En aquell moment, l'Èric l'hauria escanyat.

Els hauria escanyat als dos, de fet. Per haver-li pres el lloc. Per haver fet que passés aquella vergonya davant de tothom i, sobretot, per haver-se quedat amb el seu preuat bitllet. Un bitllet amb un valor

equivalent a un any de setmanada, que, no cal dir-ho, hauria gastat en un sol dia.

—Apropàt, jove —va dir el vell, xiuxiuejant. Tot d'una s'havia tornat recelós, i evitava a tota costa que ningú sentís el que es disposava a dir—. Estic un munt d'hores viatjant en aquest vagó, i és el primer cop... el primer cop, fixa't el que et dic! És el primer cop que algú em cedeix el lloc. Suposo que et deus estar preguntant on vaig, si estic tanta estona viatjant en metro.

No, la veritat és que a l'Èric aquesta pregunta ni se li havia passat pel cap. El vellot, però, va voler respondre-la de totes maneres:

—No vaig enlloc. Busco algú —va dir, i després va fer una llarga pausa, com si això que acabava de dir fos la cosa més transcendental del món.⁴

La pausa va durar un parell de parades més, com si el vell volgués transmetre així la profunda importància de la seva sentència.

—No penses preguntar-me a qui busco? —va dir, finalment.

No, l'Èric no pensava preguntar-l'hi. De fet feia estona que comptava que el vell ja no estava parlant amb ell.

---

4. I de fet ho era, com es va acabar demostrant més tard. La cosa més transcendental del món i de la història de l'Univers. Però, és clar, llavors l'Èric no n'era conscient. I segur que tu tampoc. Però ja veuràs, ja... N. de l'A.

–Busco una persona de cor pur. Busco algú me-reixedor d'un regal formidable, que li canviarà la vida. Busco algú capaç de suportar el pes del llegat que arrossego. Algú que no es doblegui davant el poder que comporta el meu tresor. Busco una ànima immaculada entre bilions de desarrapats. En definitiva: et busco a tu.

L'Èric va pensar que el vell estava totalment guillat i que aquells aires de geni del llum d'oli estaven totalment passats de moda. Per una altra banda, va ensumar la possibilitat que l'homenet tingués la intenció de donar-li el bitllet de color violeta com a mostra d'agraïment, i en aquell cas estava disposat a seguir-li la veta fins on fos necessari.

–Òndia, doncs no sé si ho mereixo –va dir l'Èric, posant una odiosa veu de bon minyó.

–Exactament, la resposta que esperava. Però la teva bona obra diu més de tu del que tu mateix saps. Creu-me, ets el digne portador del meu llegat. No vulguis refusar-lo, perquè te'l mereixes.

El noi no va dur-li pas la contrària, no fos cas que s'hi repensés. Va veure com el vell començava a regirar les butxaques, i va parar la mà. El metro acabava d'arribar a l'estació de Glòries, i la gent entrava i sortia del vagó a pas lleuger.

–Tanca els ulls.

L'Èric li va fer cas i, tan bon punt va haver clos les parpelles, els fets van començar a succeir frenètica-

ment. El vell va col·locar un objecte cilíndric i lleuger (que no era pas un bitllet) damunt la mà estesa del noi. Va sonar el pip pip que anuncia el tancament de les portes. L'Èric va obrir els ulls amb intenció de replicar, just a temps de veure com l'home s'aixecava d'una revolada i sortia del vagó a l'últim moment. Amb un pam de nas, abans que el metro es posés en moviment, el noi va veure com l'home li feia adeu amb una mà i tot seguit ell i el gos arrencaven a córrer per l'andana cap a la sortida de la dreta.

La sorpresa va fer que trigués uns instants a analitzar quin era el suposat meravellós regal que aquell cretí li havia fet. I la decepció no podia ser més gran:

Un bolígraf de plàstic.

L'Èric s'havia quedat amb un bon pam de nas. Va alçar el bolígraf fins a tenir-lo davant dels ulls i el va estar contemplant una bona estona. El vellot li havia pres el pèl. Què tenia de meravellós, un bolígraf de plàstic?

Cap de les seves característiques podia fer-li pensar que aquell senzill objecte era un artefacte capaç de capgirar el món com un mitjà del revés, ni que estava a punt de presenciar uns fets que aconseguirien fer distorsionar per sempre el seu concepte de realitat.